Gheorghe Tănăsescu

Atacul terorist din decembrie 1989 asupra României

Ma adresez conducătorilor Uniunii Europene, ai Federaţiei Ruse şi ai Statelor Unite ale Americii, în calitate de cetăţean roman ajuns la vârsta la care nu mai am nimic de pierdut, hotărât, deci, să spun faptelor pe nume şi să arăt pe cei vinovaţi de căderea României la nivelul sub care nu se mai poate cobori. Până în 1989 România era o ţară care făcea parte din lagărul comunist, condusă de un dictator, precum toate suratele din lagăr, apreciată din consideraţie sau îngrijorare, cu o populaţie, în continuă creştere, de peste 23 milioane oameni, hrăniţi la limita modestiei, exclusiv din resurse interne, fără vreo datorie externă. Astăzi, „după 20 de ani, în România, industria este lichidată, agricultura – distrusă, învăţământul – la pământ, sistemul de sănătate în faliment, iar în ce priveşte politica externă, România a dispărut de pe harta diplomatică a lumii din cauza lipsei de iniţiative”, după cum spune istoricul academician Florin Constantiniu. Domnia sa şi-a exprimat convingerea că „singura soluţie este încă o revoluţie”, ceea ce ar trebui să trezească conştiinţele puternicilor zilei, aceştia fiind obligaţi să ia măsuri care să înlăture o astfel de posibilitate, ştiind că o revoltă a celor obidiţi, având în vedere numărul şi gradul de nemulţumire (cuţitul la os) ar declanşa un război fratricid, din care ar câştiga numai duşmanii dintotdeauna ai României. Aceiaşi care au provocat şi aşa-zisa revoluţie din ’89.

În luna mai 2005, la 60 de ani de la odiosul acord de la Yalta, preşedintele Statelor Unite a afirmat că „acordul de la Yalta a fost una din cele mai mari greşeli ale istoriei” pentru că „de dragul stabilităţii” marile

puteri „au sacrificat libertatea naţiunilor mici” din Europa Centrală şi de Est, cărora le-a fost impus comunismul. Nu au fost suficiente suferinţele românilor, timp de 45 de ani, de dominaţie bolşevică, pentru că atunci când George Herbert Bush şi Mihail Gorbaciov s-au înţeles, tot de dragul stabilităţii (?), să elibereze ţările satelit de sub tutela URSS, tot ei, întru bucuria duşmanilor României, au hotărât, la Malta, să desfiinţeze regimul Ceauşescu. Este o datorie de onoare şi o problemă de conştiinţă pentru cei doi mari ai anului 1989, să recunoască, cel puţin, după ce vor lua cunoştinţă de cele ce urmează, că în România nu a fost o revoluţie, nu a fost o lovitură de stat, ci a fost un veritabil atac terorist efectuat de KGB, CIA, AVO ungar şi UDP iugoslav, pe fondul unei revolte populare, provocată tot de agenturile străine. În decembrie 1989 România a fost invadată de trupe sovietice, de terorişti – români şi unguri antrenaţi pentru lupte de gherilă în Ungaria, de agenţi speciali (ruşi, unguri şi iugoslavi), toţi în colaborare cu teroriştii autohtoni, reactivaţi din cei care au fost studenţi şi aspiranţi la Moscova (colegii agentului KGB, Ion Iliescu).

Acum, la 21 de ani de la sângerosul atac terorist din dec.’89, victimele – ţinta ale celor care au acaparat puterea, cer să li se facă dreptate, să fie recunoscut şi răspândit în lume, adevărul, iar înfăptuitorii atacului terorist, indivizi şi state să ia măsuri de îndreptare, morala şi materiala. Fostul preşedinte al URSS, Mihail

Gorbaciov, cel care a iniţiat atacul terorist ce a distrus din temelii

România şi a provocat pierderea a peste 1500 de vieţi omeneşti, trebuie să recunoască public, ca măsură de reformare a sistemului comunist, în numele căreia a creat imense pagube umane şi materiale în sud-estul Europei, a fost o regretabila eroare politica de talie

mondială. Dacă e nevoie, îi putem reaminti ca, în nov.2001, la

Conferinţa Internaţională privind tranziţia şi consolidarea democraţiei, Ion Iliescu l-a felicitat pe Mihail Gorbaciov pentru

„Declanşarea analizei critice de profunzime a sistemului comunist”.

„Evoluţiile peresstrikai şi glasnosti-ului au demonstrat ca sistemul politic al totalitarismului comunist nu este reformabil.

Sensul profund şi ultimul tel rămâne Europa Unita. Păcat ca Ceauşescu, aflat la o şi mai mare profunzime, nu poate auzi confirmarea susţinerilor lui. Pentru România, recunoaşterea utopiei este insuficienta consolare, motiv pentru care se impune un proces la Tribunalul Internaţional de la Haga care să judece Revoluţia (atacul terorist) din dec. ’89. Proces pe care îl cer victimele atacului terorist precum şi cei 62% din populaţie care, mâine, l-ar vota pe Ceauşescu pe post de preşedinte al ţării.

De ce atac terorist şi nu revoluţie:

Un raport al colonelului Gordievski (înainte de a fi arestat de KGB

ca spion englez) recomanda, printre altele, reactivarea agenţilor mai vechi şi mai noi ai Moscovei, din România.

Urma ca ei să pregătească o succesiune de coloratura sovietică, în urma unei revolte populare sau a unui complot anti-Ceauşescu, dirijat de sovietici. Se pare ca recomandarea colonelului Gordievski privind activarea reţelelor KGB din România a reuşit. În timpul revoluţiei, ele au jucat un rol important, dat fiind ca România post comunista a fost împiedicată să se

îndrepte spre tabăra occidentala. Să ne amintim ca în dimineaţa zilei de 23 dec. 89, în ediţia unica a

<Scânteii poporului>, apărea următorul comunicat al lui Ion Iliescu: „Noi, romanii, nu dorim să copiem modelul vecinilor noştri. Protestul nostru m era îndreptat împotriva lui Ceauşescu, dar era în acelaşi timp (un semnal) favorabil menţinerii unei etici socialiste. Avem nevoie de diversitatea de opinie şi de o ordine socialista. Iată, deci, ca Iliescu, a pornit la revoluţie numai pentru schimbarea lui Ceauşescu, nicidecum căderea comunismului.

Petre Roman, prim-ministrul acelor ani, a recunoscut ca în oct.

1990 i-a cerut şefului SIE, generalul Caraman, să dispună retragerea celor 26.000 de agenţi sovietici sub acoperire, aflaţi în România din

1989, găzduiţi şi protejaţi de autoritatle romane. E de presupus ca cei 26.000 de agenţi sovietici, printre care basarabeni vorbind perfect româneşte, au jucat, timp de un an, rolul unei imense armate secrete, de consolidare, prin toate metodele cunoscute din arsenalul clasic al KGB, a primului regim postcomunist din fostul Pact de la Varşovia readus pe orbita Moscovei. Cheia de bolta a acestei realinieri a fost Tratatul romano-sovietic, în primăvara anului 1990, încheiat de Iliescu şi Gorbaciov prin care, partea romană accepta, singura din

Europa răsăriteana, ca

eventualele alianţe

pro-occidentale de securita

ale ţării să fie aprobate de Moscova. Curioasa făptura şi

acest Gorbaciov. cu numa

câteva luni înainte declaras

cu voce tare, ca noul tip de relaţii stabilite cu ţările socialiste îl constituiau egalitatea în drepturi, suveranitatea şi neamestecul în treburile interne, principii susţinute de Ceauşescu până şi-a pierdut viaţa. Oare să nu-şi fi amintit Gorbaciov atunci când l-a însărcinat pe Iliescu să-l spulbere pe Ceauşescu, ca „unele din declaraţiile cu care (Ceauşescu) voia sa obţină un mare efect… mergeau totuşi în direcţia justa”. Şi ca „nesfârşitele pretenţii şi capricii ale romanilor… conţineau şi un dram de raţiune”? aşa cum a recunoscut, ulterior, în cartea sa de memorii?

Fostul general Victor Stănculescu a dezvăluit, în cartea sa „În sfârşit adevărul”. ca în dimineaţa de 23 dec.’89, când Iliescu şi echipa sa au venit la Mapn de unde au luat legătura cu

Moscova pentru a cere instrucţiuni, precum şi faptul că a fost însărcinat cu organizarea procesului Ceauşeştilor, în legătură cu care, Silviu

Brucan, Gelu Voican Voiculescu şi Ion Iliescu i-au cerut să-i suprime pe Elena şi Nicolae Ceauşescu. Stănculescu a mai arătat ca inclusiv în spatele sau, la MApN, a acţionat un grup filorus care a urmărit crearea tuturor condiţiilor pentru ca toată lumea să fie convinsa ca

Ceauşeştii trebuiau lichidaţi şi ca decizia în acest sens a venit de pe două fronturi care au lucrat combinat:

din partea GRU (serviciul secret al armatei) şi KGB (securitatea ruşilor. („Ziua” / 18 dec.’09).

Virgil Măgureanu, într-un interviu la BBC a spus: „A fost evident ca KGB-ul a organizat diversiunea împotriva fostului regim”. „Au existat terorişti străini, care au acţionat cu complicităţi din interior”. „Desigur scopul lor era de a crea deruta şi de a duce la o deteriorare a situaţiei şi a echilibrului nostru intern de atunci.

După care, tot la comanda, ei au fost, de fiecare dată, retraşi, în aşa fel încât urme palpabile despre acest episod nu au rămas. Sau, aceste urme au fost şterse de către anumiţi complici din interior.

Dar, repet, cred că acest lucru nu s-ar fi putut face fără complicităţi din interior. (R.L./22 dec.2003).

Ultimul vice prim-ministru al comerţului exterior şi fost ministru de externe, Stefan Andrei, marele om politic al regimului asasinat, a declarat istoricilor-reporteri Vladimir Alexe şi Victor Roncea, adevăruri cutremurătoare despre atacul terorist: Dacă în 1989 – 1990, în România, se aflau circa 60.000 de agenţi speciali ruşi, unguri şi iugoslavi, în toamna lui 1991 mai erau 29.000 de militari sovietici, care erau îmbrăcaţi civil şi se numeau „visautniki, (ofiţeri spetznaz însărcinaţi cu operaţiuni speciale)”. „În ’91 mai erau cam 29.000. Caraman i-a spus lui Roman şi lui Măgureanu. Când au mers la Moscova, s-a discutat şi despre retragerea lor de aici. Atunci ruşii au spus: noi nu mai vrem să fie Caraman la DIE (SIE). („Ziua” on line/ 19 dec.2008).

Colonel dr. Mircea Dogaru, preşedintele fondator al Sindicatului

Cadrelor militare disponibilizate, în retragere şi în rezerva, doctor în istoria militară, face dezvăluiri din

care, uşor te poate duce gândul ca atacul terorist din dec.’89 s-a vrut un război împotriva

României. Într-un interviu intitulat „Rusia nu s-a destrămat, ci s-a extins. Este peste tot, inclusiv în România”, istoricul militar arăta ca: „România a fost atacata de forţele profesioniste ale statelor celor două tratate. Nu au fost doar SPETZNAZ şi OMON au fost şi batalioane franco-germane care s-au antrenat la Debretzin. Deci a fost o lucrare generală… pentru a ajuta Rusia sa se preschimbe dar să rămână un mare imperiu… Noi am identificat agresorii, dar nu am putut să ne batem pentru ca între ei şi noi erau masele mankurtizate.

(Iliescu chema masele în strada sa apere revoluţia. n.m.) Mai mult, agresorul trăgea lepădând unul după altul vestoane ba de securitate, ba de Armata, ba de miliţie, ba de mai ştiu ce…”. „Am o singură întrebare: era nevoie să se deplaseze masele de prosti la televiziune, care putea fi închisă printr-o simplă apăsare de buton în punctul de comanda? Acolo unde au lipsit masele, adică gloatele, între noi şi adversari, cum a fost podul de la Slatina, acolo adversarul a fost făcut ţăndări. Eşaloanele venite dinspre Craiova au fost făcute praf de TAB-urile armatei. Supravieţuitorii care urlau „mama” în ruseşte au fost duşi la spitalul de la Slatina, de unde au fost recuperaţi.

În

schimb, ofiţerii noştri au dat, ani de zile, cu subsemnatul la ambasada sovietică: <cum de şi-au permis să-şi apere tara>?”

Şeful Direcţiei de Informaţii a Armatei, din dec.’89, viceamiralul

Stefan Dinu, dezvăluie faptul că fusese avertizat asupra planurilor serviciilor secrete străine privind declanşarea revoltei împotriva lui

Ceauşescu. „Contraamiralul sovietic, Terentiev, ne-a făcut o amplă expunere despre reformele din URSS şi alte tari socialiste, întrebându-se la fiecare problema, retoric desigur, de ce în România aceste programe n-ar fi posibile?”. În mai 1989, omologul meu maghiar a ţinut să-mi precizeze ca

„Programele de reforma din Ungaria depăşesc cu mult pe cele adoptate în URSS de Gorbaciov prin cunoscuta politica de perestroika şi glasnosti. În sprijinul acestei afirmaţii au fost subliniate o serie de proiecte dintre care menţionez: descentralizarea conducerii economice, încurajarea proprietăţii private şi libera iniţiativă a micilor întreprinzători, liberalizarea preţurilor, încurajarea cererii şi ofertei pe piaţa internă, libertatea presei, dreptul de constituire de noi partide şi organizaţii politice ale căror programe nu contravin intereselor Ungariei etc”. „I-am solicitat totodată părerea sa în legătură cu apariţia în Ungaria a unor lucrări care contestau sau puneau la îndoială apartenenţa la România a unor parţi din Transilvania. Rezum discuţia noastră la două afirmaţii ale generalului maghiar: mai întâi ca aceia care revendica teritorii din jurul granitelor ungare sunt foarte puţini în ţara sa şi, în al doilea rând, după părerea sa, ori de câte ori Ungaria a pretins sau a încercat extinderea teritoriilor pe seama vecinilor a pierdut de fiecare dată şi mai mult, iar Ungaria nu poate risca şi alte pierderi”. Ştie şi… László Tökes?

Aplicaţii în jurul României: La nord-vest, în Ungaria, 6 – 8 iunie

’89, aplicaţie comuna ungara, cehoslovaca şi sovietiva. Între 14 – 28

oct. trupele sovietice din Ungaria (Divizia 102 şi Corpul 3 Armata sovietic, concomitent cu trupele din apărarea antiaeriana, totalizând

13.000 militari, au organizat o aplicaţie în raionul Budapesta-Tokay.

Din direcţia nord-est, în URSS, de asemenea, aplicaţii (4 – 17 oct. În

Bucovina de Nord, în sudul Basarabiei, 2 – 4 nov. În raionul Bălţi).

Apele Mării Negre au constituit de asemenea teatrul unor aplicaţii navale: la sud-est de Insula Şerpilor, la sud de Yalta, la vest de

Suhumi şi sud de Subla, în apele de est ale Bulgariei. Avertismentul iugoslav: „Nu ştiu dacă pe filiera iugoslava ne-a venit revoluţia, ştiu doar ca pe filiera iugoslava ne-au venit informaţiile despre cum se va acţiona pentru a provoca Revoluţia”. „Prin luna oct. 1989, fostul meu omolog iugoslav, general-locotenent Giorgio Iovicic, l-a invitat pe ataşatul militar roman la Belgrad, colonel Manea Dumitru, pentru a-i face o informare cu unele probleme de un deosebit interes pentru tara noastră”. Generalul iugoslav a solicitat să se comunice la Bucureşti despre existenta unor planuri care vizau răsturnarea regimului politic din România. Sursela, Budapeste, Sofia, Moscova, de unde a aflat ca la o dată foarte apropiata, în România urma să aibă loc unele acţiuni destabilizatoare. Se menţiona faptul că vor fi organizate mai întâi pătrunderea unor grupuri de indivizi pregătiţi special, care sub acoperirea de turişti veniţi la neamuri sau prieteni, la momentul potrivit vor provoca tulburări şi panica în rândul populaţiei.

După care, se avea în vedere extinderea revoltelor în marile localităţi din interiorul ţării. (Să ne amintim de turiştii sovietici <forţele Spetznaz>, teroriştii pregătiţi în Ungaria pentru lupte de gherilă urbana, agenţii curieri ai mişcărilor

<solidarnosc>.

<forumurilor civice> din Ungaria, Cehoslovacia şi R.D. Germana, zecile de mii de agenţi mai noi şi mai

vechi ai Moscovei reactivaţi sub comanda lui Ion Iliescu, plus armatele din jurul granitelor, au transformat tara într-un teatru de lupte, omoruri, fratricid, răzbunări, sinucideri etc. în scopul slăbirii capacităţii de apărare şi, în consecinţă, crearea condiţiilor pentru dezmembrarea ţării.

Disidentul rus Pavel Stroilov a arătat, în urma consultării arhivelor furate din Fundaţia Gorbaciov, că au existat planuri avansate franco-sovietice de creare a unei Confederaţii Europene

Socialiste. El a destăinuit, într-un interviu pentru Hotnews, ca revoluţiile din 1989 au fost „plănuite şi înscenate de KGB, iar FSN a fost complet sub controlul sovieticilor. Un memorandum al

Departamentului pentru Relaţii Internaţionale al Comitetului Central al Partidului Comunist din URSS arata ca sovieticii ştiau încă din februarie 1989 ca evenimentele de la Bucureşti vor fi unele sângeroase. Fragmentul din memorandumul citat, publicat de Woodrow Wilson International Center for Scholars arata ca: „În România încă exista atmosfera opresiva a cultului lui Ceauşescu. Străduindu-se să izoleze tara de influenta noastră, acum încearcă să îmbrace haina <luptătorului pentru puritatea socialismului> şi indirect aduce argumente împotriva noastră. Unele erupţii de nemulţumire sunt posibile în această ţară, însă nu este posibil ca ele să se extindă în acest moment. Situaţia se va schimba cel mai probabil odată cu plecarea lui

Ceauşescu, care ar putea fi însoţită de evenimente dureroase”. (Şi, totuşi, evenimentele dureroase s-au petrecut după plecarea lui Ceauşescu, sub Iliescu – KGB şi Militaru – GRU care au săvârşit oribile asasinate în masa, după cum vom vedea în continuare).

O transcriere interesanta este cea a unei conversaţii în care

Gorbaciov recunoaşte ca Iliescu este omul Moscovei, fata de liderul bulgar, Alexander Lilov, primul preşedinte al Partidului Socialist

Bulgar din 23 mai 1990. În cadrul acestei discuţii, Lilov i se adresează lui Gorbaciov: „Până la urmă, Iliescu se descurca bine în

România, în ceea ce ne priveşte”. Gorbaciov îi răspunde: „Ssst! Nu vrem să facem publica apropierea noastră de Iliescu. Cu alte cuvinte, da, se descurca bine, dar nu vrem să se ştie că este apropiat Moscovei”. („Ziua pe Internet/ 29 sept. 2009). (Iată ca nici Gorbaciov nu voia sa se ştie că asasinul României este apropiat lui).

Când credea ca totul a devenit istorie, în decembrie 2000, Gorbaciov, felicitându-l pe Iliescu pentru neconstituţionalul mandat nr. 3, a recidivat în a recunoaşte implicarea totală în evenimentele din decembrie ’89 din România: „O mare stima şi o enormă simpatie. L-am susţinut cu toate forţele în timpul acelor momente extrem de dificile din dec.’89 pe care le trăiau cu toţii la Bucureşti. Vorbeam des cu el la telefon şi îl susţineam”. Iar Iliescu, zilele trecute, spunea: „În decembrie ’89 Gorbaciov nici nu ştia de existenţa mea.

De ce evenimente dureroase după plecarea lui Ceauşescu:

După cum Mihail Gorbaciov ştie prea bine, declanşarea evenimentelor din decembrie ’89 a fost precedata de o invazie masivă de military sovietici. Începând cu 10 decembrie ’89, în România pătrunde un număr fără precedent de „turişti” sovietici. Coloane întregi de automobile „Lada” cu câte patru bărbaţi atletici, sunt semnalate la graniţa cu RSS Moldovenească, Bulgaria şi Ungaria. Important de menţionat este faptul ca „turiştii” sovietici au pătruns în România fără paşapoarte ceea ce dovedeşte o

complicitate la nivel înalt, dar şi existenţa unui număr mare de trădători. Conform unor statistici se estimează la 67.000 numărul invadatorilor sovietici intraţi în ţara în dec.'89.

„Turiştii" sovietici formau forţa de soc „spetznaz", constituita din operativi ai GRU (serviciul secret al armatei sovietice), care acţionau în civil (visautniki). Totodată la graniţele României se semnalează constituirea unor forte de invazie: La graniţa cu URSS, în zona Galaţi Brăila s-a semnalat o forţă de intervenţie sovietică alcătuită din trupe de comando ale „spetznaz". La graniţa cu Bulgaria, la Ruse se semnalează o concentrare a unităţilor franceze GIGN. În timp ce la frontiera romanoungara se aflau unităţi vest-germane din cadrul cunoscutei forte CSG-9. De ris-plinsul lumii, câte forte mecanizate s-au concentrat pentru asasinarea unui bătrân-bolnav care la prima huiduiala a mulţimii a părăsit puterea.

Pastorul László Tökes este considerat astăzi, scânteia care a provocat, în doar câteva zile, dărâmarea regimului dictatorial al lui

Nicolae Ceauşescu. Faptul ca el este, acum, vicepreşedinte al

Parlamentului European denota ca, în evenimentele din decembrie '89 a fost un factor pozitiv pentru interesele maghiare şi, poate, euroatlantice, dar pentru România, tara în care trăieşte, slujeşte şi al cărei cetăţean este, Tökes rămâne un odios spion şi trădător ce şi-a mânjit sutana cu sânge. O primă dovada, dezvăluirile fostului adjunct al Securităţii Timiş, Radu Tinu, potrivit căruia, ofiţerii securităţii au descoperit, în zilele acelui fierbinte 89, la doi agenţi ai Ungariei care părăseau România printr-un punct vamal, o chitanţă de mina semnata de însuşi László Tökes. Viitorul vicepreşedinte al Parlamentului European scria cu mâna

lui ca a primit

20.000 de lei. Penibila situaţie pentru Parlamentul European, dar şi pentru slujitorul Domnului care a vândut vieţi omeneşti. De la Béla Kun la László Tökes maghiarii urmăresc dezmembrarea României, în 1931 sub directivele lui Stalin, în 1989 sub indicaţiile lui Gorbaciov. La 8 iulie 1989

are loc, la Bucureşti, întâlnirea la nivel înalt a statelor membre ale Tratatului de la Varşovia, prilej cu care, într-o întrevedere bilaterala, facilitată de Gorbaciov, conducerea ungara – Nyares Reszo, Nemeth Miklós şi Gyula Horn, susţine ca Transilvania nu aparţine României şi ameninţa că va internaţionaliza problema maghiarilor din România. Astăzi, László Tökes cere, la ONU, autonomie teritoriala şi limba maghiară oficiala în Transilvania.

Generalul de brigada (rez) Aurel Rogojan, care, în 1989 era şeful

Cancelariei DSS, „omul din umbra” al lui Iulian Vlad, şeful

Departamentului Securităţii Statului, deescrie contextul internaţional şi eforturile revizioniste ale Ungariei. Potrivit generalului în rezerva, DSS a avut agenţi în taberele de pregătire ale celor care urmau să ducă în România operaţiuni de gherila urbana. Totodată securitatea a interceptat mai mulţi emisari care au realizat puncte de sprijin în localităţi importante din România. Anterior, în dec. 1988, conducerea iugoslava l-a iritat pe Ceauşescu punând în discuţie problema Banatului. În august 1989, agenţi de informaţii ai

Departamentului Securităţii Statului, infiltraţi în cantonamentele speciale paramilitare din Ungaria, raportează primele date în legătură cu pregătirea unor formaţiuni de lupta (gherila urbana) ale căror misiuni erau să acţioneze în România pentru crearea pretextelor unor evenimente în consens cu evoluţiile din Polonia şi

Ungaria, iar ulterior şi din Cehoslovacia, R.D. Germana şi Bulgaria, convenite, pe de o parte, de Mihail Sergheevici Gorbaciov şi George Herbert Bush şi, pe de altă parte, de Francios Mitterand şi Helmuth Kohl, având şi binecuvântarea Sanctităţii Sale, Ioan Paul al II-lea, Pontiful Vaticanului. Organizaţia România Liberă şi UMRL au fost paravanul sub care AVO (acronimul Securităţii RP Ungara) au organizat formaţiuni paramilitare pe care le-au instruit în tabără (cazarma militară) de la Bicske pentru

„Acţiuni viitoare de gherila urbana în România". Agenţi curieri ai mişcărilor „solidarnosc" din Polonia, „forumurilor civice" din Ungaria, Cehoslovacia şi R.D. Germana sunt interceptaţi şi anchetaţi, în plenitudinea îndeplinirii misiunilor de racolare şi fixare ce reveneau „revoluţionarilor aleşi pentru provocarea surprizelor strategice (politice) planificate". Ei aveau să recunoască cine sunt, de unde au venit şi cu ce scop, precum şi gradul de îndeplinire a misiunii lor. În toamna anului 1989, emisarii realizaseră contacte şi constituiseră puncte de sprijin în Alba Iulia, Arad, Braşov, Bucureşti, Caransebeş, Cisnădie, Cluj, Constanta, Craiova, Cugir, Iaşi, Lugoj, Oradea, Satu Mare, Sibiu, Târgu Mureş, Timişoara... Fiecare emisar acţiona „multiplu de zece", iar fiecare nou membru cauta alţi zece. În Bucureşti s-au vizat recrutări, inclusiv din rândurile elevilor de liceu, cu care se realizau întâlniri de instruire în parcuri. Unii părinţi, îngrijoraţi, s-au adresat

Biroului de Informaţii, Sesizări şi Reclamaţii al Ministerului de Interne. În zilele de foc din dec.'89 am avut confirmarea deplină a misiunilor acelor emisari. Cele mai mai multe oraşetinta ale curieratului lor au fost cuprinse, în după amiaza zilei de 22 dec., de furia unor revolte, aparent ilogice, în care, iniţial, interlopi periculoşi, terorizând unităţile de securitate şi miliţie (din înalt ordin subordonate comandamentelor judeţene

militare de apărare, urmare a stării excepţionale instituite), s-au transformat ad-hoc în

„Revoluţionari profesionişti”… În sinteza, când generalul Vlad a cerut să fie informat despre situaţia din tara, i-am raportat ca pe linia Timişoara-Resita-Caransebeş-Alba Iulia (Cugir) – Sibiu-Brasov.

Banatul şi Transilvania sunt încercuite de focarele unor violente extreme ale căror ţinte erau sedii ale Securităţii şi Miliţiei, unele fiind atacate, incendiate, cu evidenta intenţie ca ocupanţii lor să fie arşi de vii. Am mai menţionat ca, aşa cum se prezintă situaţia.

Banatul şi Transilvania par a fi izolate de restul ţării şi i-am prezentat succint ce s-a comunicat din fiecare judeţ.

S-a interesat dacă sunt probleme la Târgu Mureş, în Harghita şi Covasna. Acolo însă era o linste suspecta şi se aştepta ca, în următoarele două zile, la Odorheiul Secuiesc şi în alte localităţi să se dezlănţuie evenimente de un tragism cutremurător…”, încheie generalul de brigade (rez), Aurel Rogojan, edificatoarele dezvăluiri. Astăzi, cu voia Sfântului Scaun (?), László Tökes cere la ONU, autonomie teritoriala.

Preludiul la cantata „dezmambrarea României”?? Nu pot să nu completez dezvăluirile generalului Rogojan cu aspecte privind relaţiile romanoiugoslave. „Puţini dintre istoricii romani cunosc faptul ca în perioada regimurilor Dej şi Ceauşescu, Josip Broz Tito a fost cel care s-a impus în faţa celor doi şefi de stat romani, dar, din umbra, Iugoslavia, alături de alte state vecine, uneltea la destrămarea României.

Documentele cercetate pentru scrierea cărţii „Istorie, geopolitica şi spionaj în Balcanii de vest”, demonstrează temeinic ca Tito, fostul preşedinte al Iugoslaviei, a încercat, folosindu-se de serviciile secrete, să rupă bucăţi din România”.

Ce făceau, în zilele fierbinţi, complicii teroriştilor, din interior.

Spune, cel care, la ordinul lui Gorbaciov, s-a instalat, chiar din

22 decembrie ’89, în locul lui Ceauşescu. Acesta, în faţa Comisiei

Parlamentare pentru cercetarea evenimentelor din decembrie 1989, confirma ca el a fost cel care, imediat după fuga dictatorului, a preluat toate pârghiile puterii şi în special organele de forţă, armata, securitate, miliţie, pe care le-a manevrat şi dirijat intru realizarea scopului final, distrugerea României: „Deci, am dat acest gir politic conducerii existente a armatei.

Generalul Guşe, din păcate, a rămas aici (în fostul sediu al CC al PCR) în noaptea de 22

şi toată ziua de 23, când lucrurile au devenit foarte dificile…

Şi, în seara de 23, când ne-am adunat la Ministerul Apărării

Naţionale, am decis să fie chemat Guşe la Mapn, să-şi ia treburile în mina” (inclusiv cadavrele trupelor USLA pe care le-aţi chemat, ciuruit şi lăsat în strada cu placarda

<TERORIŞTI>. n.m.). „În noaptea de 23 ne-am dat seama că Guşe este depăşit… a venit la mine, foarte agitat, foarte tulbure, să-mi ceară sa ies la

televiziune şi să

populaţiei Bucureştiului

părăsească străzile, să

retragă toţi în case şi în întreprinderi. În condiţiile

acestea, de anarhie totala din oraş, spunea el, armata nu poate să facă ordine. Am căutat să stau de vorbă cu el, să-i explic ca asta ar fi o mare gafa, o mare greşeală politica. Revoluţia a fost înfăptuită de oameni care au ieşit în strada; a veni cu o asemenea idee şi cu motivaţia ca armata să facă ordine, ar fi un semnal ca armata vrea să pună mâna pe putere. În plus i-am spus: dumneata stai aici în sediul Ministerului Apărării Naţionale. Eu circul prin oraş, pentru ca circulam tot timpul, de la Mapn la Televiziune şi viceversa, într-un TAB… Era atmosfera aceea de entuziasm general. … Adică se vedea ca îl părăsiseră nervii.

„De aceea, în ziua de 24 după amiaza, am luat decizia ca să-l înlocuim… să apelăm la generalul Militaru”. Cu scuzele de rigoare.

trebuie să-i spun

preşedintelui de onoare ca

minte ca un.

mincinos. Nu pe 24 l

Înlocuit pe Guşe cu Mili

În seara de 22

dec. La TVR s-a anunţat ca generalul Nicolae Militaru este noul ministru al Apărării, iar acesta a trecut imediat la aplicarea principalului obiectiv al noii puteri: desfiinţarea fizică a securităţii, duşmanul terorismului. Astfel, pe 23 decembrie ’89, principalii agenţi sovietici, Militaru (GRU) şi Ion Iliescu (KGB) au săvârşit un asasinat în masa de o cruzime nemaiîntâlnită în ţara

noastră, asasinat care probează cu plus de evidenta, susţinerea tezei atacului terorist din dec.’89. Constantin Isac, un revoluţionar care l-a arestat pe Ilie Ceauşescu şi care s-a aflat, în primele zile după fuga Ceuseştilor, lângă Iliescu, Roman, Voican Voiculescu, Victor Stănculescu, Dan Voinea şi Mihai Chitac, atât la TVR, cât şi la MAPN, a dezvăluit, în amănunt, odiosul asasinat săvârşit în seara zilei de

23 dec.’89, de către generalul Militaru, proaspăt numit, anume, de

Iliescu, ministru al Apărării. Câteva vehicule ARO blindate (ABI), pline cu uslaşi conduşi de colonelul Trosca (fost şef al statului major al Unităţii Speciale de Lupta Antiterorista – USLA) au fost chemate în faţa sediului Mapn, de însuşi generalul Militaru, pentru a apăra sediul ministerului de terorişti, pentru ca tot el, Militaru, să ordone spulberarea ABI-urilor; ordinul de tragere fiind transmis tancurilor din fata ministerului de colonelul Safta (ulterior general)

cu textul „NIMICIŢI PRIN FOC ŞI CALCARE CU SENILE”.

Ferocitatea asasinilor Iliescu şi Militaru depăşeşte orice imaginaţie: După ce militarii din ABI-uri au fost ciuruiţi de mitralierele de pe tancuri, cadavrele acestora au fost ţinute, în strada, timp de şase zile, cu

pancarte pe care

TERORIŞTI. pentru

trecătorii să le scuipe

să le arda cu ţigară.

urineze pe ele.

colonelului Trosca, despărţit de trup, a fost aşezat în batjocura, cu o ţigară în gură, înfipt pe osia unui ABI răsturnat. Diversiunea Trosca a fost o cruda răzbunare, pentru ca Trosca a fost ofiţerul de contrainformaţii care în anii ’80 l-a depistat pe generalul Nicolae Militaru (pus în funcţia de ministru) drept colaborator al fostului KGB, motiv pentru care

Ceauşescu l-a trecut pe linie moartă. ŞAPTE MORŢI, 11 ORFANI, NICIO ANCHETA.

Generalul Militaru ordonase expres ca blindatele uşoare ale USLA să fie conduse, personal, de colonelul Trosca, pe motiv ca trebuiau eliminaţi „teroriştii” care trăgeau de la restaurantul Orizont spre sediul Mapn. Unsprezece tineri care trăiesc cu stigmatul „fiu de terorist” şi cărora trebuie să li se schimbe oprobriul în onoare: fiu de erou. Iar asasinul, teroristul nr. 1, după peste 20 de ani, la întrebarea ziarului Vremea Novostei „cine a tras” răspunde, parca, după altă lume: „Este, încă, o enigmă. Cred că a fost vorba de o structura pregătită încă de Ceauşescu pentru vremuri tulburi, pentru luptele de gherila în condiţii urbane în cazul ca tara ar fi fost ocupata”. Iar vorbeşte de frânghie în casa spânzuratului.

Încă o proba de terorism, nu revoluţie: În seara zilei de 21

decembrie ’89, generalul Vlad, fiind chemat la sediul CC, a asigurat preluarea rapoartelor operative telefonice ale şefilor unităţilor judeţene (municipale şi orăşeneşti, unde existau structuri locale) ale

DSS, transmise la cabinetul şefului departamentului.

Invariabil, la apelurile „suntem atacaţi, ne dau foc, ce facem?”, răspunsul era standard: „solicitaţi sprijin comandamentului judeţean de apărare!”

Şeful securităţii judeţului Sibiu, locotenent-colonel

inginer Theodor

Petrişor, primind aceasta soluţie, mi-a spus să aştept un moment şi să ascult. A deschis probabil fereastra şi a orientat receptorul telefonului spre exterior. Am auzit un tir infernal, şuierături şi răpăit de gloanţe, cum numai în filmele de război auzisem. „Cine trage?”, l-am întrebat. „Cei la care ne trimiteţi să ne apere”, a fost răspunsul. Orice om de bun simţ, aflând toate acestea, se lămureşte ca revoluţia lui Iliescu a fost, în fapt, acţiunea de distrugere prin foc şi calcare cu senile a securiştilor, acei slujbaşi ai puterii instriti şi plătiţi să apere tara de teroriştii sovietici şi de hienele vecine gata să muşte din trupul ţării. Dar, aşa cum a spus şi Virgil

Măgureanu, complotistul din echipa lui Iliescu, totul s-a desfăşurat numai cu complicităţi din interior.

La Iaşi, da, revoluţie. De catifea. Trupele sovietice oprite la Prut.

Iaşi, 22 decembrie 1989. În biroul comandantului de divizie, colonelul I.C., suna telefonul. Este invitat în clădirea unde reprezentanţii miilor de ieşeni ieşiţi în strada preluaseră puterea de la autorităţile locale. Ajuns la imobilul înconjurat de manifestanţi, în timp ce o voce striga „armata e cu noi”, a fost rugat să vorbească mulţimii. Colonelul a fost privit de manifestanţi cu speranţă. Le-a vorbit calm… Militarii fac parte din popor. Mulţimea a scandat:

„Armata e cu noi”. A zărit oameni plângând. La Bucureşti, conform

TVR, Nicolae Ceauşescu mai era şeful statului. Atunci au intrat pe uşa doi ofiţeri, dotaţi cu pistoale şi măşti contra gazelor. „Ma arestează, şi-a zis colonelul, pentru că am pactizat cu demonstranţii”. S-a înşelat. Iau

raportat ca o coloana de manifestanţi se îndreaptă spre comandamentul local al Securităţii. A intuit pericolul şi a dat ordine precise. Când revoluţionarii au ajuns acolo, au observat cu uimire, ca infanteriştii preluaseră paza instituţiei… S-a cerut eliberarea tuturor celor aflaţi în arest… Li s-a dat drumul imediat.

Demonstranţii au vrut să-i vadă pe securişti. Şi au acceptat sugestia de a forma un grup de reprezentanţi. Acestora li s-a arătat sala unde erau adunaţi, dezarmaţi şi sub paza militară, ofiţerii şi suofiterii de securitate găsiţi în unitate. Revoluţionarii au văzut şi locurile unde santinelele armatei păzeau rastelele cu armele cadrelor de securitate şi documentele secrete. Revendicările mulţimii erau îndeplinite. NU S-A TRAS NICIUN FOC DE ARMA. Cu luciditate a fost evitata o baie de sânge. („Ziua" pe internet/16 dec.2009). Ziarul Ziua continuă: În Capitala, după euforia iniţială a populaţiei, eliberata de dictatura, au urmat zile şi nopţi de confuzie, cu civili şi militari, toţi romani, împuşcaţi cu cinism în cap.

La televiziune se cerea chemarea unor trupe străine, specializate în „lichidarea teroriştilor", tocmai când grănicerii îl informaseră şi pe comandantul diviziei din Iaşi despre deplasarea unor coloane militare sovietice spre podurile de trecere peste Prut. Iată de ce colonelul I.C. nu a fost surprins de invitarea sa la Ungheni, de către omologul sau sovietic. Acesta l-a întrebat care este soarta comuniştilor romani.

Apoi i-a declarat că are mandat să intre cu trupele sale în România, dacă i se solicita ajutorul. Colonelul surâse amar: „Aşa aţi procedat şi în Cehoslovacia, în 1968". Sovieticul răspunse dur: „Ştiţi că nu veţi rezista aici, cu forţele proprii, mai mult de 90 de minute. De ce nu ne lăsaţi calea libera?". Romanul s-a ridicat în picioare şi a replicat senin: „Şi ce o să faceţi după ce ne striviţi pe noi, la frontiera? O să treceţi cu tancurile voastre peste sutele de mii de ieşeni, ieşiţi în strada

pentru libertate? Când a revenit în biroul sau i s-a raportat ordinul sosit de la Bucureşti. Armata romană nu are nevoie de „sprijinul” trupelor sovietice – specificase clar generalul Stefan Guşa, şeful Marelui Stat Major. Se confirma astfel măsură luata anterior, telefonic, de către generalul Petre Geantă, şeful de stat major al trupelor de grăniceri: NU TRECE NIMENI PESTE VOI!

Slava ţie, oraş erou. Trăiesc mândria că sunt fiu de moldovean.

Atrocităţile împotriva forţelor de securitate şi ordine şi în special împotriva deţinătorilor de secrete privind uzurpatorii, continua.

Începând cu 22 dec.’89, activitatea teroriştilor s-a axat, în principal, pe suprimarea celor ce le ştiau trecutul, a organelor de securitate şi ordine, pentru ca apoi să se transforme într-o permanenta vânătoare şi deconspirare a securiştilor şi colaboratorilor lor. S-a inoculat în mintea poporului concepţia ca vinovaţi pentru tot ce a fost înainte au fost securitatea şi miliţia, adică tocmai acele organe care au asigurat apărarea integrităţii statului, a avuţiei naţionale şi a ordinii publice. Totul a dispărut odată cu dispariţia acestor organe. Să vedem ce a urmat zilei de 22, ieşirea din adâncuri a teroristului şef.

— În zilele atacului terorist au fost ucişi generalul

Constantin Nuta, adjunct al ministrului de interne şi şeful Inspectoratului General al Miliţiei (IGM), şi sdjunctul IGM, general

Velicu Mihalea. Nuta era un militar cu experienţa şi fost şef al contrainformaţiilor militare, calitate în care cunoştea numeroase dedesubturi ale racolărilor făcute de serviciile străine de spionaj.

Daţi în urmărire, cei doi generali sunt arestaţi la Deva şi urcaţi într-un elicopter pentru a fi duşi la

Bucureşti. Însă, în mod ciudat, elicopterul este doborât cu arme de foc şi toţi cei aflaţi la bord îşi pierd viaţa.

— Nicolae şi Elena Ceauşescu sunt judecaţi şi executaţi pe data de 25 dec.’89, la Târgovişte. Opt ani i-au trebuit Ministerului

Apărării Naţionale pentru a elibera certificatele medicale de constatare a decesului, întrucât documentele au fost semnate de Vladimir Beliş, directorul Institutului Naţional de Medicină Legală, la ordinul lui Stănculescu, fără să fi văzut cadavrele.

Ceauşeştii au fost torturaţi, după cum a declarat Cerasela Birjac, garda de corp a lui Gelu Voican Voiculescu, martor la înmormântarea dictatorilor: „Cei doi au fost torturaţi înainte de a muri. Voiau să afle numele de conturi”. „Picioarele lui erau negre şi păreau rupte. Elena, foarte frumoasă, în ciuda rănii de pe partea stângă a capului. Piciorul drept scos din articulaţie fiind nefiresc întors, nu a reuşit să-i pună decât un pantof”. „Am băgat în el şase gloanţe şi s-a blocat arma".

Ionel a descărcat în el tot încărcătorul, iar Gheorghiu a tras şi el tot şase-şapte gloanţe. Ceauşescu s-a ridicat pe zid cam un metru când l-a prins Ionel în rafală. A căzut ca un sac de cartofi. Ea a căzut pe o parte şi făcea nişte gesturi macabre. Avea găuri imense în ea şi se zbătea… Eram la 15 – 20 de centimetri. Am schimbat încărcătorul şi i-am tras 30 de cartuşe în cap. Eram plin de creier şi de oase”, şi-a încheiat eroica poveste bravul ostaş al armatei romane, plutonierul major (azi, probabil, ofiţer) Dorin Cârlan, cel care s-a amuzat auzind, la sfârşitul procesului de o oră şi jumătate, sentinţa: „Cu recurs în zece zile. Sentinţa se duce la îndeplinire imediat”.

— Pe 28 dec., generalul Marin Ceauşescu, fratele dictatorului, este găsit mort la Viena. El îndeplinea funcţia de şef al Reprezentanţei Comerciale a României, considerată sediul spionajului romanesc în Europa

Occidentală. Marin Ceauşescu a fost găsit spânzurat la subsolul clădirii care găzduia Agenţia Economică din Austria. Decedatul ar fi avut acces direct la conturile familiei Ceauşescu din străinătate.

— Generalul Dumitru Puiu era comandantul Aeroportului Otopeni şi a fost martor al carnagiului din zona aeroportului. Puiu a dispărut după ce a anunţat în direct la televiziune, în seara zilei de 24 decembrie ’89, că deţine filme cu ce s-a întâmplat la Otopeni, cu o zi în urmă. Este internat la spitalul de nebuni din Timişoara unde îşi găseşte sfârşitul în condiţii rămase neelucidate, la începutul aceluiaşi an 1990. colegii lui au declarat ulterior, ca ultimele lui cuvinte au fost: „Salvaţi-mă, ăştia vor să mă omoare”.

— Preşedintele completului de judecata al soţilor Ceauşescu, generalul Gică Popa, a intrat, pe 1 martie 1990, în biroul 122 de la Ministerul de Justiţie. Se aude un zgomot puternic, iar Popa este găsit într-o baltă de sânge. Încă trăia. A fost transportat la Spitalul Militar Central, dar aici şi-a găsit sfârşitul.

— Nicolae Giosan, fostul ministru al agriculturii, moare la începutul lunii august 1990 în penitenciarul Jilava, după ce îi este administrata o injecţie „ciudata”. Ministrul era o somitate în agronomia românească şi un apropiat al cuplului Ceauşescu.

— Generalul Emil Macri, şeful Direcţiei a II-a a Securităţii, era un specialist în înăbuşirea revoltelor. A participat la reprimarea răscoalei minerilor din Valea Jiului, în 1977, dar şi la evenimentele de la Braşov, 1987. După revoluţie a fost arestat şi închis, fiind anchetat în dosarul Timişoara. Procesul sau nu a apucat să se termine deoarece Macri a murit în închisoare, în aprilie 1991. Coincidenta face ca aceasta moarte să fie una extrem de oportuna, având în vedere faptul ca Emil Macri, un personaj din camarila dictatoriala, nu a mai apucat să depună mărturie în dosarul evenimentelor din

dec.89.

— Colonelul Petre Moraru, locţiitorul şefului Inspectoratului

General al Miliţiei, a fost cel care a asigurat transportul celor 41 de cadavre de la Timişoara la crematoriul „Cenuşa” din Bucureşti.

Condamnat la 15 ani de închisoare, acesta se spânzura în închisoare, în anul 1991, nesuportând regimul de detenţie. De cercetat istoria acestor cadavre căci se spune că ar fi fost agenţi maghiari proveniţi din centrele de antrenament pentru lupte de gherilă, recunoscuţi de securiştii infiltraţi în acele centre, şi lichidaţi în timp ce îşi făceau datoria faţă de statul maghiar. Acestor terorişti li s-ar fi ridicat un monument în ţara vecina şi prietena.

— Nicolae Doicaru, fost şef al Securităţii Constanta, a murit în mod misterios în timpul unei vânători în 1992. În ciuda faptului că toţi participanţii foloseau alice, el este lovit de un glonţ care îl reduce la tăcere. Nicolae Doicare făcea parte din anturajul lui

Nicolae Ceauşescu.

— În noaptea de 22 decembrie, la sediul CC îşi face apariţia comandantul USLA, Gheorghe Ardeleanu, pe numele real Moise Bula. El pune la dispoziţia Armatei trupele speciale de intervenţie.

Incidentul în care este ucis colonelul Trosca şi colegii săi, în faţa

Ministerului Apărării, la comanda generalului Militaru, demonstrează cu prisosinţă ca PROFESIONIŞTII ANTITERO ERAU VIZAŢI SA POZEZE ÎN POSTURA DE

TERORIŞTI. Inginerul Constantin Isac, apropiat al familiei Ardeleanu, ne relatează: „La şase luni după evenimentele din dec.’89, colonelul Ardeleanu a fost îndepărtat de la conducerea USLA. Era normal pentru ca activase ca şef de contraspionaj pe Europa şi avea baza

de date cu spionii europeni... S-a retras în satul Petrani, lângă Oradea, unde avea să-şi găsească sfârşitul în iunie 1993, oficial intoxicat cu insecticid în timp ce stropea cartofii din grădina".

— Colonelul în rezerva Vasile Malutan, pilotul elicopterului cu care cei doi dictatori părăseau sediul Comitetului Central, s-a stins din viaţă în luna mai 1995, a doua zi după ce a afirmat în faţa

Comisiei parlamentare pentru cercetarea evenimentelor din dec.'89 ca Ceauşescu plecase din CC şi a avut în elicopter, tot timpul asupra sa o valiza plină cu documente.

— Senatorul ţărănist Şerban Sandulescu, autorul cărţii

„Decembrie '89 – Lovitura de stat a confiscat revoluţia romană" şi membru în Comisia senatoriala „Decembrie 1989", a murit, în condiţii misterioase, la sfârşitul anului 2000.

— Tot suspect a murit şi jurnalistul Alexandru Sanc, autorul cărţii „KGB-ul şi revoluţia romană", după un cancer galopant.

Şi, astfel de tragisme trăite de romanii care şi-au iubit tara, sunt de ordinul miilor, poate, a zecilor de mii, datoria noastră, a celor care nu mai au ce pierde, este să trezim marile puteri din expectativa şi să cerem, în numele „drepturilor fundamentale ale omului", adevărul despre evenimentele din decembrie 1989, evenimente care au distrus, din temelii, România, au provocat moartea a peste 1500 de oameni şi au ucis speranţă, încrederea în autorităţi şi viitorul a cel puţin trei generaţii, al căror nivel de trai va fi grav afectat de faptul ca de 21 de ani, romanii mănâncă pe datorie. Nu este îngăduit a se privi cu indiferenta situaţia alarmanta a generaţiilor de mâine, copiii de azi care trăiesc, unul din trei (33%) SUB PRAGUL

SĂRĂCIEI. Mortalitatea infantila, pe primul loc în

Uniunea Europeană. La fel nivelul de trai.

Ultimul conducător al URSS, Mihail Gorbaciov, are datoria să recunoască dezastrul produs României, dezastru care nu poate fi evidenţiat decât în cadrul unui proces la Tribunalul Internaţional de la HAGA... Una din motivaţiile acestui proces este impactul atacului terorist asupra poporului roman, care, în proporţie de 62% l-ar vota pe Ceauşescu preşedinte. Numai un tribunal internaţional poate stabili dacă distrugerea României a fost consecinţa ambiţiei absurde a lui Gorbaciov de ai baga pe gât lui Ceauşescu utopicele idei ale reformării comunismului, sau ambiţiei criminale de a-l umili şi pedepsi pe dictatorul roman pentru repetatele cazuri când acesta îl înfrunta şi îl contrazicea, uneori, pe bună dreptate.

Oricare ar fi motivaţia, adevărul este ca URSS, KGB-ul au exercitat asupra României o invazie cu forte armate proprii unui război de ocupaţie. Poate este exagerat spus, dar forţele armate puse în mişcare nu justifica necesitatea de a schimba un conducător, şi URSS erau cel mai puţin îndreptăţite să procedeze astfel cu un conducător comunist... Foarte grav şi cinic apare gestul lui Gorbaciov, care cu câteva zile înainte, la 4 decembrie 1989, s-a semnat acea declaraţie a ţarilor din Tratatul de la Varşovia, fără România, prin care se condamna intervenţia în Cehoslovacia din 1968. Fără România, întrucât, când Gorbaciov a comunicat că se va semna o declaraţie de condamnare a intervenţiei din 1968, Ceauşescu a spus: <Noi nu putem să semnam această declaraţie, pentru ca noi n-am intervenit în Cehoslovacia, dimpotrivă, am condamnat. E o greşeală ce s-a comis atunci>, la care Gorbaciov: <Bun. nu semnaţi>. Generalul Constantin Olteanu, secretar al CC cu problem internaţionale, care a participat, alături de Ceauşescu, la întâlnirea de la Moscova din 4 dec.'89, continua povestirea: Ceauşescu a continuat cu

propunerile. <Eu propun, zice Ceauşescu, aşa dintr-odatasa se retragă trupele din Cehoslovacia>. Gorbaciov, ca să răspundă ceva, zice <Noi o să discutăm cu delegaţia cehoslovaca, că e în vizita şi mai rămâne la noi. Iar Ceauşescu a continuat:

<Vreau să se retragă trupele sovietice din toate celelalte tari socialiste, nu numai din Cehoslovacia>. Gorbaciov s-a blocat, a zis că trebuie să discute cu fiecare şi a cerut o pauză. Ceauşescu n-a ieşit în pauza.

În aceasta pauza, Egon Krentz, secretar-general al Germaniei a venit şi la

Ceauşescu. <Ce faceţi? etc. La plecare a spus aşa:

<Tovarăşu'

Ceauşescu, la revedere, nu ştiu dacă ne mai vedem... E bine de aflat la cine s-a referit Krentz că nu va mai fi.

Poate, chiar la el, căci după pauza, nemţii au spus că nu sunt de acord să se retragă trupele sovietice... Este adevărat ca Ceauşescu nu a fost un înţelept, dar isteţimea nativa l-a ajutat să iasă învingător în mai toate disputele cu omologul sau sovietic, pe care îl considera egalul şi nu superiorul sau... Mai ales ca măsurile preconizate de Gorbaciov, privind întregul lagăr socialist (reformarea şi liberalizarea comunismului), s-au dovedit greşeli istorice cu costuri, umane şi materiale, imense. Când i s-a acordat premiul Nobel pentru pace, nu cred că s-a ştiut că în timp ce propovăduia libertatea popoarelor de a-şi alege, singure, linia politica, egalitatea în drepturi şi neamestec în treburile interne ale altor state şi condamna intervenţia armata în Cehoslovacia din 1968, Gorbaciov trimitea armata sovietică sa ocupe România... Şi ar fi ocupat-o dacă Generalul Stefan Guşa, generalul Petre Geantă şi colonelul I.C. de la Iaşi nu ar fi comandat infanteriştilor şi grănicerilor „Nimeni nu trece peste voi".

Speram şi dorim ca actualii conducători ai

Federaţiei Ruse, ai Statelor Unite ale Americii şi ai ţărilor din Uniunea Europeană, ca, în cazul că vor aprecia drept juste cele semnalate în prezenta scrisoare, să-şi asume răspunderea pentru măsurile neloiale şi nelegitime luate de ţările lor împotriva României, din decembrie ’89, nevindecate până în ziua de azi, cu rugămintea de a coopera la eforturile de scoatere a ţării din marasmul în care se afla de 21 de ani. Apelam, de asemenea, la Sfinţia Sa Părintele Bisericii Catolice, de a face cele trebuincioase vindecării spirituale şi morale a credincioşilor romani care au comis păcatul de fratricid, împinşi la acest păcat de interese globale, poate, necesare, încuviinţate şi de Vatican. Adresam Sfântului Părinte, rugămintea de a ridica la cer rugăciuni pentru sufletele celor ucişi în decembrie ’89 şi iunie 2000.

Asigur pe cei ce mă vor acuza de intenţia de a răscoli trecutul, sau de a incita la răzbunare şi noi violenţe, că nu acesta este scopul scrisorii de faţă. Această culegere de adevăruri şi realităţi, extrase din presa românească, are menirea de a informa, până la cele mai înalte nivele, situaţia dezastruoasa în care se găseşte România, nu din vina fostei conduceri, nu din vina actualei conduceri, ci numai din vina vecinilor interesaţi în dezmembrarea României şi însuşirea de hălci din trupul ţării.

Sfatul dat, cândva, de Mao lui Ceauşescu: „Focul de acasă îl stingi cu vecinii nu cu prietenii de departe”, nu a fost de folos

României care a învăţat, din experienţa, ca „decât aşa vecini, mai bine în pustiu.

Mulţumesc cititorilor pentru interesul de a afla adevărul şi le urez, sănătate şi împliniri.

Gheorghe Tanasescu, cetăţean roman şi american.
3 decembrie

2010

Nota. Materialul a fost difuzat la: Preşedinţia României, CSAT, prim-ministru, ambasadele ţărilor din Uniunea Europeană, Ambasada Federaţiei Ruse, Ambasada SUA, Nunţiul Apostolic-Vatican.